Περί συμβόλων και άλλων δαιμονίων

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 03.02.2015

Τίποτε δεν έμαθες. Τα πάντα γύρω άλλαξαν και τα πάντα έμειναν ίδια. Κι εσύ περίμενες. Απλά περίμενες. Γύρω χαλασμός. Πόλεμος. Αλλαγές απίστευτες. Κι εσύ κλεισμένος στο καβούκι σου, στα ίδια επιχειρήματα, στον ίδιο τρόπο σκέψης, στο εγώ θα τα καταφέρω. Πέρασαν και δε σε άγγιξαν. Οι απολύσεις. Οι διαθεσιμότητες. Οι μειώσεις. Οι περικοπές. Η ανεργία. Οι αυτοκτονίες. Τα νέα παιδιά που φεύγουν έξω. Οι εγκλωβισμένοι εδώ, στα ασήκωτα δάνεια και στη μιζέρια. Τα λιποθυμικά επεισόδια στα σχολεία. Ψέμματα, είπες, αστικοί μύθοι, τα γράφουν στο ίντερνετ έτσι, ποιός δεν έχει να δώσει στο παιδί του μαρέντα για το σχολείο, αλήθεια, ποιός; Είσαι καλά; Σε ταρακούνησε ο Δημήτρης που δούλευε στην Γκράβα. Ξέρεις ότι την τυρόπιτα την τρώω κρυφά και ντρέπομαι; Ξέρεις ότι δεν μπορώ να αγοράσω τυρόπιτα σε όλα αυτά τα παιδιά που με κοιτάνε κάθε μέρα με πεινασμένα μάτια; Μη λαϊκίζεις άλλο, του είπες. Εσύ, από την άλλη, μείωσες τα παπούτσια που αγόραζες κάθε σεζόν και νοιώθεις Γερμανίδα στη διαχείριση, θα τα καταφέρω είπες, παρόλο που το εισόδημά σου πέφτει κατακόρυφα, αυτά τα υψηλά οικονομικά ποτέ δεν τα κατάλαβες. Είναι κι άλλοι σαν κι εσένα, πολλοί. Αλλά δεν πάει άλλο, κάτι σίγουρα δεν πάει καλά, καλές οι περικοπές, στα περιττά, στην πολυτέλεια αλλά στην υγεία, στην παιδεία, τρόμαξες με τις ουρές στους γιατρούς για τις μηνιαίες συνταγές και με το κόστος στα φάρμακα, ξέρεις, σου είπε η φαρμακοποιός τι είναι να είσαι γέρος, να πρέπει να βγάλεις το μήνα με τετρακόσια ευρώ και να πρέπει κάθε μήνα να έχεις μεγαλύτερη συμμετοχή στα φάρμακα; Και μετά έρχονταν οι λογαριασμοί, νερό, ΔΕΗ και πάει λέγοντας. Κι άρχισες να γίνεσαι προσεκτική. Έβλεπες το φωτισμό αρρύθμιστο στο δρόμο και προσπαθούσες να τηλεφωνήσεις, ελάτε είναι μέρα μεσημέρι και οι λάμπες καίνε, κι εσένα τι σε νοιάζει κυρά μου, τι σε νοιάζει

εσένα, τι σε νοιάζει εμένα, φαύλος κύκλος… Και ξαφνικά, όλοι θέλουν αλλαγή κι ελπίδα, χαμόγελο κι αισιοδοξία. Κι εσύ μαζί. Κι όλοι πιστεύουν ότι αυτό συνέβη σε ένα βράδυ. Επειδή κάποιος είπε ένα όχι, επειδή κάποιος άλλος είπε ότι θα ξαναδώσει αυτά που πήραν. Γιατί, δεν τα θέλεις αυτά; Τρελός είσαι; Και βέβαια τα θέλω. Αλλάζουν όμως έτσι όλα σε μια στιγμή; Και τότε έπεσε το γεφύρι. Κι είδες για πρώτη φορά κόσμο πραγματικά συγκινημένο, ανθρώπους που δεν είχες δει να προβληματίζονται ή να το δείχνουν για την ανεργία του γείτονα ή για το φαί του περαστικού που ζητούσε ένα ευρώ. Είδαν το σύμβολο να πέφτει, να κατακρημνίζεται. Έτσι είναι, είμαστε μια χώρα χτισμένη πάνω σε μύθους, σύμβολα, κόκκαλα, ιδέες, σαν να μην μπορούμε να διαχειριστούμε το καθημερινό, λες αυτό να πληρώνουμε; Κι είναι σαν να κατάλαβαν για πρώτη φορά τις ελλείψεις, τις ανεπάρκειες και την κοροΐδία ενός συστήματος χρόνων, ενός συστήματος ριζωμένου τόσο βαθιά μέσα μας που θέλει να γκρεμιστεί συθέμελα για ν’ αλλάξει και να ταρακουνήσει και ν’ αλλάξει. Κι εμάς.